

[Aksel Larsen.]

ville betyde, at man lod skattereformen standse på halvvejen, at opsparingsfiduserne skulle genindføres, at afskrivningsreglerne skulle tilbageføres, og enhver tanke om differentierede afskrivningsregler skulle begravnes. Det ville betyde, at man svækkede ligningen, som vi ellers er i færd med at forbedre herhjemme, at man udsatte kilde-skattens ikrafttræden, at man barberede boligfonden hårdhændet, og at man søgte at klare de økonomiske problemer ved hjælp af større arbejdsløshed og de statsfinansielle problemer ved en forhøjelse af momsprocenten.

Det er det, man kan vente sig, det er det resultat, man kan få ud af at fremtvinge valg nu, hvis dette valg skulle resultere i et borgerligt flertal her i tinget. Og hvad udenrigspolitik og markedspolitik angår, ja, dér behøver jeg jo kun at henvise til, hvad hr. Poul Møller har sagt i gentagne diskussioner herinde, og til det standpunkt, hr. Anders Andersen har, der taler på venstres vegne i disse spørgsmål, så ved man, hvordan det ville gå. Så ville der for en længere periode ikke alene være lukket af for et arbejderflertal i tinget, men også lukket af for en ordnet økonomisk politik.

Jeg går ud fra, at hvis de standpunkter, der foreløbig er signaliseret, og dem, vi kan vente signaliseret, opretholdes, er der ingen vej uden om et valg, men dermed er det sidste ord jo ikke sagt. Jeg tror ikke, at de vælgere, der forandrede folketingets flertal i 1966, er indstillet på, at nu skal vi have de gamle tilstande tilbage, og jeg er af den opfattelse, at de, der tror, at de tjener arbejderklassens interesser, eller at principper i visse henseender er så umådelig meget værd, så de må løbe en kolossal risiko ved at fremtvinge et valg, de vurderer stemningen i arbejderbefolkningen fuldstændig forkert.

Vi får mange henvendelser, resolutioner og besøg af deputationer i denne tid, og hvad siger man gennemgående fra landets arbejdspladser? Man siger, at selv om vi ikke er begejstret ved tanken om det med dyrtidsportionen, så er der noget, der er altoverskyggende for os, nemlig arbejderflertallets og den socialdemokratiske regerings bevarelse; det har langt, langt større betydning i alle henseender, men også direkte økonomisk for os end bevarelse af en dyr-

tidsportion. Jeg kunne nævne en hel del af sådanne henvendelser, jeg står med nogle af dem her, men jeg skal kun tage et par stykker. Her kommer et lille håndskrevet brev den 8. november 1967 til SFs folketingsgruppe:

„Dette er ikke værd at miste arbejderflertallet for!

I kan jo lige prøve, om I tør. Ligegyldigt om LO har ret eller ej, så er det en bedre måde for arbejderne at betale en ekstraskat, når den nu skal betales.

Hilsen fra sypigerne på „Starmount“.

Og jeg står her med underskriftslisten med 545 håndskrevne underskrifter fra arbejderne på centralværkstederne i Århus. Der er i alt knap 1.000 beskæftigede på statsbanernes centralværksteder i Århus, og på 1½ dag, en fredag eftermiddag og en lørdag formiddag, har man indsamlet 545 underskrifter på listen, hvor der står:

„Undertegnede medarbejdere på DSBs centralværksted i Århus anmoder herved SFs folketingsgruppes venstrefløj om endnu en gang at tage deres stilling i den givne politiske situation op til overvejelse og ikke sætte det folketingsflertal over styr, som blev skabt ved valget i november 1966.“

Naturligvis har den såkaldte venstrefløj fået originalen af denne henvendelse overleveret; det lader jo ikke til, at det virker; men jeg er ganske sikker på, at en sådan henvendelse dækker den mening, som praktisk talt alle arbejdere i dette land har.

Jeg anbefaler at stemme for de to lovforslag. Og jeg advarer dem, der tror, at man kan lave politik og gøre noget godt for befolkningen i dette land ved at ville løfte fanen så højt, så ens egne fødder ikke kan nå jorden. Jeg synes ikke, det er ideelt, det, der gøres, men i den givne situation anser jeg det for det rigtigste, for det øjeblikkeligt mest virkende, for det eneste mulige og samtidig for det, som kan åbne op for en kommende udvikling med en rigtig økonomisk politik, og som kan sikre, at den skattereform, vi tog fat på at gennemføre i foråret, bliver ført igennem, sådan som vi har ønsket det og aftalt.

Uanset hvad socialistisk folkepartis hovedbestyrelses flertal måtte have vedtaget, er det givet, at ethvert folketingsmedlem her har sit personlige ansvar, må gøre sin